

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Star preužitkar umrl. V Dobrovcah v župniji Slivnica pri Mariboru je umrl v visoki starosti 93 let preužitkar Janez Kac. Rajni je bil v mlajših letih v Severni Ameriki, kjer si je pridobil precej premoženja. Bil je blag in miroljuben mož, katerega bo pogrešala vsa okolica. Blagopokojnemu svetila večna luč — preostalih naše sožalje!

Smrt starčka. Milo so zapeli zvonovi župne cerkve velikonedeljske ter naznanjali pretužno vest, da se je poslovil za vedno od nas posestnik Alojzij Rek z vinorodnega hrička na Runču, v starosti 82 let. Pokojni je rad pomagal vsem, naj si je bil bogat ali siromak, s svojo tesarsko obrtjo in z malim zaslužkom je šel vsakemu na roko. Pogreb dragega pokojnika se je vršil od hiše žalosti in ga je vodil g. kaplan Joško Klemenc iz Ribnice na Pohorju k farni cerkvi velikonedeljski, kjer je bila sv. maša zadušnica. Nato se je sprevod pomikal na mirodvor ob veliki udeležbi znancev in prijateljev. Dragi pokojnik, naj Ti sveti večna luč — bolani ženi ter rodbini pa iskreno sožalje!

Vsemogočni poklical k sebi vzor-moža. Žalostna novica se je raznesla po vsej fari in okolici, da nas je zapustil daleč na okrog znani Jakob Ozmeč, posestnik pri Sv. Miklavžu pri Ormožu, v 72. letu starosti. Rajni je bil brat že pokojnega g. dekana Jožefa Ozmeč ter voditeljice Marijanišča v Mariboru. Bil je skrben oče in zgleden vzgojitelj svojih otrok ter zvest svetovalec svoji ženi. Njegovo delo pa ni bilo posvečeno samo domači hiši in gospodarstvu, marveč je posegala njegova skrb tudi v skupno hišo vseh župljanov, saj je bil 37 let cerkveni ključar. Kot

pošten in varčen človek je dolga leta deloval v upravnem odboru tukajšnje posojilnice. Vsestranska delavnost in požrtvovalnost ga je pritegnila za člana občinske uprave, obenem pa tudi za odbornika krajevnega šolskega odbora miklavževskega. Rajni Jakob je bil znan konjerejec, posebno veselje pa je v prostem času posvečal lovju. Bil je dolgoleten naročnik »Slov. gospodarja« in drugih listov. V katoliškem duhu je vzgojil sedmero otrok, kateri so večinoma že poročeni. Na njegovi zadnji poti ga je spremljala velika množica sorodnikov, prijateljev in znancev, kar je bil dokaz, kako je bil rajni priljubljen in spoštovan. Pogreb je vodil g. dekan Bratušek ob asistenci štirih gg. duhovnikov. V častnem spremstvu so v sprevodu korakali gasilci in lovska družina. Ob odprtem grobu se je poslovil od rajnega v imenu občine in posojilnice g. Novak Matevž. S težkim srcem in žalostjo ter solzami v očeh je orisal delo pokojnika domači g. župnik. V imenu lovskega društva se je poslovil tovariš Anton Golienko. Cerkevni pevci so zapeli ganljive žalostinke. Iz nedolžnih otroških ust pa se je zaslislala pesem v slovo svojemu vsestranskemu dobrotniku. Dragi Jakob, počivaj v miru! — Hiša Ozmečevih naše iskreno sožalje!

Jetlika je pobrala očeta šestih otrok. Pri Sv. Barbari v Slovenskih goricah je pobrala nezprosna jetlika 32 letnega Hinteregerjevega Pepčka, pridnega delavca in očeta šestih otrok. Blagemu očetu bodi lahka zemlja domača!

Dva smrtna primera v Slov. Krajin. Pred dnevi je v lepi starosti 70 let v Filovcih umrl posestnik Janez Lovrenčič, oče salezijan-

skega duhovnika, ki se sedaj nahaja v soboškem Martinšču. — V Lipovcih pa je zatislila oči k večnemu počitku posestnica Jakob Terezijska, mati slikarja in profesorja risanja na soboški gimnaziji, ki jo je ovekovečil na eni izmed svojih najlepših slik, katere je doslej razstavljal. Naj ji ma bo lahka zemlja, a preostalih naše iskreno sožalje!

Bog je pozval k sebi 86 letnega dedeka. Dne 23. januarja so v Srednji Bistrici žalostno peli zvonovi in naznanjali tužno vest, da je po kratkem trpljenju zaspal v Gospodu ljubljeni dedek Donko Marko. Pokojni je dosegel starost 86 let. Bil je skozi vse svoje življenje vzoren gospodar, kar je pričal njegov pogreb, katerega se je udeležilo zelo mnogo pogrebcev, ki so ga spremljali na zadnji poti. Naj mu bo lahka domača zemljica — preostalih pa izrekamo naše iskreno sožalje!

Cerkveni ključar umrl. Žalostno so peli zvonovi v Galiciji pri Celju zadnjo pesem možu, katerega je čislala in ljubila vsa župnija. Bil je to Franc Dimec, kmet iz Podgore, dolgoletni cerkveni ključar naše župne cerkve. Rajni je bil zelo priljubljen, kar je pokazal njegov pogreb, katerega se je udeležilo veliko ljudi od blizu in daleč. Ob odprtem grobu so mu cerkveni pevci zapeli ganljivo žalostinko. Naj mu vsemogočni Bog bogato poplača vsa njegova dobra dela! Naj počiva v miru!

Nenadne smrti je v Frankolovem umrla 79 letna Roza Sojč, posestnica v Belem potoku. V soboto, 20. januarja, jo je Vsemogočni poklical k sebi, v ponedeljek nato smo jo pa ob obilni udeležbi sorodnikov in sosedov pokopali. V svojem življenju je pospremila h krstnemu kamnu kot botra 70 otročičev. Naj ji bo zemljica lahka — sorodnikom pa naše sožalje!

Oliver Stanley, novi angleški vojni minister

General Ironside, šef angleškega generalnega štaba

Generalni major A. Sihvo, poveljnik finskih letalcev

Sovjetski general Mehlis, vodja političnega oddelka rdeče armade

»Hvala! Bog je dal, Bog je vzel. Tako je sojeno. Bog bo dal, pa bo spet vse dobro.«

»Še za besedo te prosim, Martin. Podriva tisti nesrečni plot med najinima domačijama!«

»Ni treba. Izgorel je do zemlje.«

»Bogu hvala tudi za to! Bog daj, da ne bo nikoli več plota med nama!«

»Ne bo ga, če Bog da.«

»Jaz ne mislim le tako, jaz mislim več. Vidiš, na tvoji domačiji je le eno dekle, na moji le en fant; če še ta dva izgineta brez semena, ne bo več treba ognjišča, domačiji se bosta sami od sebe podrli in pokopali bosta naše staro, pošteno ime. Daj, da ne bo tako! Naj bosta obe hiši skupen dom najinim otrok in če ne bo več tvojega imena, bo vsaj kri tvojega živela pod mojim imenom. Glej, ta moj Andro se nekako razume s tvojo Maro in vem, da sta se že zmenila, ker mi je sam rekel, da noče nobene druge kakor Maro in da sta si že davno v besedi. Bila sva sprta, ko je Andro prišel. Silil sem ga, naj se ženi, pa mi je rekel, da se hoče, toda le s tvojo Maro. Sam si lahko misliš, kako mi je nato vkipeel žolč. Zaradi tega je sin tudi šel zdoma. Srce ga je bolelo. Zdaj je vse dobro, zdaj te tu vprašam, ali mi daš Maro za mojega Andra. Če ti je prav tako brez drugih snubkov, kakor je navada, reci!«

»Ni nama treba snubkov,« je odgovoril Martin. »Kakršna sva zdaj jaz in ti, itak nisva za hrup in pitje. Meni je ljubo, če je Andriju prav,« se je obrnil Martin k mlademu stražmojstru, ki je stal žarečih lic zraven kaplana.

»Hvala za vprašanje, kum Martin,« se je nasmejal Andro, »jaz nisem nič nasproten, samo hitro mora biti.«

»Eh da, glej ga!« se je nasmešnil bolnik. »Ali gori?«

»Ne gori, oče. Prej ko bo, bolje bo, ker sva se, hvala Bogu, že dosti načakala.«

»Počakaj, Andro,« je rekel Martin, »da svojo revščino spet popravim! Zdaj na pogorišču bi bila žalostna svatba. Bog bo dal dobro leto pa bom pokrpal svojo nesrečo.«

»Za to si ne delaj skrbi, Martin,« mu je segel Mato v besedo. »Imam jaz tudi še kak groš in kar je moje, je tudi tvoje. Bog nam daj dobro leto, ampak čakali ne bomo.«

Se sta ostala kmeta v pogovoru in sta drug drugega tolažila. Ko je mladi kaplan želel »Lahko noč!«, se mu je Mato od srca zahvalil, češ da je šele zdaj postal pravi človek.

★

Mara ni bila v hiši, ko je prišel Andro po Martina, ampak je bila zadaj na vrtu. Ko se je vrnila v hišo, se

Krilo ni primerno za vojno

V tej vojni se bodo morali boriti britanski škotski polki v hlačah in ne več v običajnih škotskih krilih. Izšlo je povelje, ki pravi, da se mora krilo pri vseh teh polkih nadomestiti z novo britansko vojno uniformo. Popolnoma pa slovito krilo vendarle ne bo izginilo, ob svečanih prilikah ga bodo škotski vojaki še nosili.

★

Dragoceno pismo

V avstralskem mestu Sydneyu so pred kratkim na javni dražbi prodali pismo, zaradi katerega bi se bili zbiratelji kmalu stepili. To ni bil kakšen posebno važen zgodovinski dokument, temveč je pismo vsebovalo le nekoliko nepomembnih stav-